

μόνο με πέτρες θα γεμίζει...

«Μετά τη γενική απεργία τι;» Ένα ερώτημα που, μάλλον, όταν τα βήματα μας καταφορίζουν την Πανεπιστημίου μετά τα δακρυγόνα του Συντάγματος, έχει δημιουργηθεί πολλές φορές στο μυαλό μας. Ένα ερώτημα που ελπίζουμε να μην έχει δημιουργηθεί μόνο στα δικά μας μυαλά.

Για να απαντήσουμε το «μετά», είμαστε αναγκασμένοι να εξετάσουμε τόσο το «πριν», όσο και το «τώρα» της γενικής απεργίας... Άλλωστε, το καθένα δεν μπορεί να υπάρχει από μόνο του παρά μόνο σαν διάρκεια και πάντα σε σχέση με τα υπόλοιπα. Να και ένα καλό κριτήριο: Μην πιστεύετε κανέναν που δεν σας μιλάει για τα πράγματα και σε σχέση με το «πριν» και σε σχέση με το «τώρα» και σε σχέση με το «μετά». Μια γενική απεργία που δεν έχει «πριν» και δεν εκβιάζει ότι μπορεί να συνεχιστεί και μετά είναι «πουκάμισο αδειανό». Αδειανό από όλα όσα θα έπρεπε να θέλει μια γενική απεργία. Για να ονομάζεται απεργία και να είναι γενική. Οι γενικές απεργίες με τον τρόπο που γίνονται, περιορίζονται απλά στο να είναι μία καταγραφή και αποτύπωση της κοινωνικής δυσαρέσκειας συντηρώντας τον ρόλο της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας που από τη μια δείχνει να αφουγκράζεται τις πιέσεις των από κάτω και από την άλλη προσπαθεί αυτή την πίεση να την αποσυμπιέσει μεθοδικά και ακίνδυνα.

Για να αποκτήσει μια γενική απεργία το νόημα της οφείλει να δει τον εαυτό της σαν διάρκεια με τους αγώνες που κάνουμε πριν (και που θα συνεχίσουμε να κάνουμε μετά), να γίνει τόπος συνάντησης αγωνιζόμενων υποκειμένων και συλλογικοτήτων, οφείλουμε να πάρουμε τη γενική απεργία σαν ευκαιρία για να βαθύνουμε τη δράση μας στους χώρους δουλειάς και τις γειτονιές μας. Να μην περιοριζόμαστε στο 3ώρο show «περνάμε μπροστά από το Σύνταγμα να μυρίσουμε τα δακρυγόνα ενώ οι περισσότεροι εργαζόμενοι του ιδιωτικού τομέα εργάζονται», αλλά να βρεθούμε με άλλους εκμεταλλευόμενους που τις άλλες μέρες δεν έχουμε την ευκαιρία να συναντηθούμε. Να ανοίξουμε δηλαδή εκείνες τις πόρτες, που η συνδικαλιστική γραφειοκρατία θέλει να παραμείνουν ερμητικά κλειστές, αυτές τις συνειδητοποιήσεις των κοινών μας αναγκών και επιθυμιών. Και της δράσης μας για την ικανοποίησή τους. Τις πόρτες εκείνες που θα εμποδίσουν τα αφεντικά αυτής της χώρας να μετράνε τα κέρδη τους ως δική μας απώλεια. Απώλεια χρόνου, χρημάτων, πλούτου που θα έπρεπε να είναι δικά μας. Όπου τέλος θα αποκτήσουμε τη δυνατότητα να δρούμε και να σκεφτόμαστε όχι σαν μεμονωμένα άτομα που υποφέρουν κάτω από «τη μπότα της κατοχής» του ΔΝΤ, της ΕΚΤ και του ΠΑΣΟΚ, αλλά σαν κοινότητες αγωνιζόμενων ανθρώπων που σκέφτονται, δρουν και ζουν οι ίδιοι για τους ίδιους, που αγωνίζονται ενάντια στο αφεντικό που βλέπουν κάθε μέρα όταν πάνε για δουλειά. Του οποίου αφεντικού άλλωστε τα συμφέροντα ταυτίζονται με την αναδιάρθρωτική πολιτική που ασκείται από το εγχώριο και ξένο τραπεζικό κεφάλαιο.

Και έτσι ερχόμαστε στην ίδια την μέρα της απεργίας. Μιας απεργίας φτιαγμένης στα γραφεία της ΓΣΕΕ, χωρίς καμία προπαγάνδη της, χωρίς καμία περιφρούρησή της από τη διάχυτη απειλή της απόλυσης στον ιδιωτικό τομέα, χωρίς κανέναν αντικειμενικό στόχο ακόμα και από τους ίδιους που την καλούν. Γιατί ποιος είναι ο στόχος μιας γενικής απεργίας της ΓΣΕΕ; Τι θέλουμε να πετύχουμε; Να δείξουμε την δυσαρέσκεια μας; Να μετρηθούμε; Μα η δυσαρέσκεια μας δεν έχει ήδη πάει στο ζενίθ; Μα δεν είμαστε ήδη εκατοντάδες χιλιάδες; Ε και; Αυτό είναι το ζητούμενο; Μία δήλωση προθέσεων και ένας αριθμός fans του Facebook; Ή μήπως είμαστε ικανοποιημένοι από τους εαυτούς μας σαν διαδηλωτές όταν στα πρώτα τρία δακρυγόνα γυρνάμε την πλάτη μας στο πλήθος σε όλους εκείνους μαζί με τους οποίους βαδίζαμε μέχρι πριν τρία λεπτά; Έχουμε ποτέ συνειδητοποιήσει πόσοι είμαστε; Πόσοι είμαστε εκείνη τη στιγμή στο δρόμο; Είμαστε δεκάδες χιλιάδων. Έχουμε σκεφτεί πόσο μεγάλη υποχώρηση προς τους ίδιους μας τους εαυτούς σαν διαδηλωτές πρώτα απ' όλα είναι να γυρνάμε την πλάτη; Να μην παίρνουμε στοιχειώδη μέτρα αυτοπροστασίας; Να μην αγωνιζόμαστε για ένα από τα ελάχιστα δικαιώματα που μας έχουμε απομείνει; Αυτό του να διαδηλώνουμε;

Έχουμε συνειδητοποιήσει ότι κάθε διαδήλωση απαγορεύεται από τον αστυνομικό στρατό που την κατατομεί και της επιτίθεται με κρότου λάμψης, χημικά και συμμορίες δίτροχων τραμπούκων; Έχουμε συνειδητοποιήσει ότι δε μπορεί να μιλάει ο κάθε μεγαλοδημοσιογράφος για βία των διαδηλωτών, όταν οι νεοεισερχόμενοι στην αγορά εργασίας παίρνουν 500€, όταν πετιούνται στο δρόμο τόσες χιλιάδες άνθρωποι, όταν κόβουν συντάξεις από ανθρώπους που δεν έχουν να πληρώσουν ούτε για φάρμακα, όταν κάθε στιγμή της ζωής μας σε αυτές τις συνθήκες μετράει λεπτό στο λεπτό την οργανωμένη και συγκεκριμένη βία των αφεντικών του κόσμου για να συνεχίσει να υπάρχει ακόμα και ως απλή επιβίωση; Ποια βία λοιπόν και από που, όταν το κρέας στη μηχανή του κιμά της αναδιάρθρωσης είμαστε εμείς οι ίδιοι, τα παιδιά μας στο «νέο σχολείο», οι γονείς μας «στην εξυγίανση του

ΕΣΥ», οι φίλοι και οι φίλες μας σε σκατοδουλειές πληρωμένες με ψίχουλα;

Θα πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι η «έξοδος από την κρίση» δεν μπορεί να είναι κοινή για τα αφεντικά και τους εκμεταλλευόμενους. Αυτό που τα αφεντικά ονομάζουν «έξοδο από την κρίση» και την οποία τοποθετούν σε ένα απροσδιόριστο μέλλον, για τους από κάτω μεταφράζεται σε υποτίμηση και απαξίωση των ζώων μας, σε μικρά και μεγάλα ατομικά ναυάγια, σε αυξανόμενη κατανάλωση ψυχοφαρμάκων, σε εντεινόμενη αβεβαιότητα για το μέλλον, σε ένταση των διαιρέσεων και του πολέμου όλων εναντίον όλων. Όσον αφορά το συνδικαλισμό, μέσα από την αναδιάρθρωση των εργασιακών σχέσεων με τις επιχειρησιακές συμβάσεις, την κατάργηση της διαιτησίας κτλ αμφισβητείται και τείνει να ακυρωθεί στην πράξη ο λόγος ύπαρξης των ιστορικών συνδικαλιστικών μορφών (σωματείο, συνδικάτο).

Από την άλλη, η συνθήκη της κρίσης αποτελεί και μια αφορμή για ανακαλύψουμε ξανά την αλληλεγγύη και τη συντροφικότητα, τη χαρά του αγώνα και της συλλογικής δράσης. Απέναντι στις ανάγκες της οικονομίας και της εξυπηρέτησης του δημόσιου χρέους να προτάξουμε την ικανοποίηση των αναγκών και των επιθυμιών μας. Η «έξοδος από την κρίση» από τη μεριά των

από κάτω δεν θα επέλθει μέσα από την κεντρική πολιτική σκηνή, αλλά μέσα από τη διεύρυνση και εμβάθυνση των αγώνων στα σημεία όπου βιώνουμε την εκμετάλλευσή μας και τις συνέπειες της κρίσης.

Για παράδειγμα, μας στέλνουν στην ανεργία; Να φτιάξουμε επιτροπές ανέργων σε κάθε γειτονιά και να διεκδικήσουμε μεγαλύτερα επιδόματα ανεργίας. Μειώνουν το μισθό μας; Να μειώσουμε το κόστος ζωής στα supermarket, τους λογαριασμούς ΔΕΗ, τις υπηρεσίες περίθαλψης κτλ. Θέλουν να βουλιιάξουμε στη μοναξιά και την κατάθλιψη; Εμείς θα επανεφεύρουμε την αλληλεγγύη και τη συλλογικότητα μέσα από τις κοινότητες αγώνα στις γειτονιές και στους χώρους εργασίας. Θέλουν να στρέψουν τον έναν έναντι του άλλου; Εμείς ως εργαζόμενοι στα νοσοκομεία θα κλείνουμε τα ταμεία και θα παρέχουμε δωρεάν περίθαλψη, ως εργαζόμενοι στα μέσα μεταφοράς θα σταματάμε τη λειτουργία των ακυρωτικών μηχανημάτων, ως εργαζόμενοι στη ΔΕΗ δεν θα κόβουμε το ηλεκτρικό και δεν θα περνάμε τις αυξήσεις στα τιμολόγια σε σπίτια εργατικών οικογενειών.

Τα παραπάνω δεν τα ανακαλύψαμε μόνοι μας. Είναι πράγματα που ήδη, σε μεγαλύτερο ή μικρότερο βαθμό, γίνονται.

Αν η ΓΣΕΕ και τα αφεντικά θέλουν τη Γενική Απεργία μια τουφεκιά στον αέρα, παρόλα αυτά είναι σημαντικό το ότι παραμένει ένας χώρος που μπορούμε να βρεθούμε με τον απεργό συνάδελφο από τη δουλειά, να φτιάξουμε σχέσεις με το διπλανό μας, να χτίσουμε δεσμούς με άλλους αγωνιζόμενους και να συνευρεθούν διαφορετικές συνιστώσες του κινήματος, δημιουργώντας την ενότητά μας στο δρόμο από κοινού. Για παράδειγμα, να βρεθούν τα κινήματα άρνησης πληρωμής με τους αγωνιζόμενους από την Κερατέα, οι τοπικές πρωτοβουλίες γειτονιάς με σωματεία βάσης κ.ο.κ.

Εμείς ήμε μόνο να οργανωθούμε ακόμη περισσότερο και να επινοήσουμε ακόμη περισσότερους τρόπους να αγωνιστούμε.

Αυτό είναι για μας και το ζητούμενο της γενικής απεργίας, να βρούμε τον τρόπο να μετατραπεί η διαδήλωση από λιτανεία της οργής μας σε μία στιγμή του αγώνα μας.

Σ.υνέλευση για την ΚΥ.κλοφορία των Α.γώνων

skya.espiv.net